

ling og Sagens Forberedelse, at den Virksomhed, som tilfalder Parterne under den første, bestaar i en samlet Fremførelse for den dømmende Ret af det hele, forud tilrettelagte Angrebs- og Forsvarsmateriale, en Fremførelse, der for de allerfleste Sagers Vedkommende vil kunne tilendebringes i et enkelt Retsmøde eller endog i en Del af et enkelt Retsmøde, medens Forberedelsen, ogsaa af de vigtigere Sager, foregaar ved de forskellige Underretter, hvorhos den enkelte Sags Forberedelse — foruden det Arbejde, som bliver at foretage uden for Retten — ofte vil kunne nødvendiggøre mange Retsmøder og strække sig over en lang Tid. Et er derfor, at anse det for muligt at tilvejebringe en Anklagemyndighed, der raader over tilstrækkelige dygtige Kræfter til paa egen Haand at lede Angrebet under Domsforhandlingen, et helt andet er det, yderligere at tro det muligt at tilvejebringe det langt større Anklageapparat, der vil være nødvendigt, naar Anklagemyndigheden i alle Tilfælde paa egen Haand skal lede Sagens Forberedelse, hvilket blandt andet forudsætter, at Anklagemagten kan være repræsenteret og behørig repræsenteret i hvert eneste Retsmøde under Sagens Forberedelse. Tilsvarende Bemærkninger gælde til Dels om Forsvaret.

Endvidere lægge nogle af Flertallets Medlemmer Vægt paa følgende: Den kriminelle Retspleje kan — hvilket System man end følger — umulig røgte sit Hverv uden ved Anvendelse af en Række Indgreb, der dels ramme Trediemand, dels Sigtede (Vidnetvang, Udmeldelse af Syns- og Skønmænd, Beslaglæggelse, Ransagning, Anholdelse, Fængsling). Anvendelse af disse Midler kan — efter hvad der er almindeligt anerkendt — ikke overlades til Anklagemyndighedens fri Forgodtbefindende, men maa i stort Omfang lægges ind under Retten. Hvis der nu imidlertid ikke aabnes Adgang til, at selve Ledelsen af Undersøgelsen om fornødent kan gaa over i Rettens Hænder, samtidig med at der rejses Spørgsmaal om Anvendelse af de nævnte Midler til Sagens Oplysning og Fremme, kan der derved skabes uheldige Forhold. I samme Omfang nemlig, hvori Retten uden nærmere Undersøgelse stiller sig imødekommende over for Anklagerens Begæring i Tillid til dennes Duelighed og dennes Ansvar, forsvinder den Garanti, som Dommerens Medvirken skulde yde Sigtede og Trediemand; hvis Retten omvendt stiller sig forsigtig og mistroisk over

for Anklagerens Begæring, kan deraf følge Besvær og Forhaling eller eventuelt ligefrem Skade for Undersøgelsens Gang, idet Anklageren hvert Øjeblik maa forklare og dokumentere sine Hensigter. Der kan endog opstaa Divergenser, der ere vanskelige at komme ud over, hvis nemlig Dommeren misbilliger og derfor ikke vil understøtte Anklagerens Plan og Fremgangsmaade, medens paa den anden Side Anklageren ikke mener at kunne ændre denne. Under den Ordning, som Flertallet har foreslaaet, vil derimod Politimesteren, naar han ikke mener at kunne skaffe Sagen behørig forberedt, enten fordi han føler, at hans og hans Personales Tid og Kræfter ikke ville slaa til til Udførelsen af det Arbejde, som i saa Fald maatte tilfalde dem, eller fordi han ikke kan faa Rettens Medvirken til Foretagelse af Rets handlinger, som han anser for nødvendige, kunne lade Sagen gaa over til retslig Forundersøgelse og dermed stille sig under Ledelse af Retten, der samtidig ogsaa faar Hovedansvaret.

Et vægtigt Vidnesbyrd om Betydningen af de anførte Betragtninger ligger efter Flertallets Mening deri, at baade den østerrigske Straffeprocesslov af 1873, den tyske af 1878 og den norske af 1887 i større eller mindre Omfang have aabnet Adgang til, eller til Dels ligefrem paabudt, en af Retten ledet Forundersøgelse (jfr. tysk Lov § 182, østerrigsk Lov § 96 og norsk Lov § 275*).

Naar Flertallet derfor — i Sammenhæng med Udkastets hele Sondring mellem Efterforskning og retslig Forundersøgelse, dets Bestemmelse om, at der normalt ikke skal beskikkes Forsvarer, førend Tiltale for den dømmende Ret rejses (§ 39), og at Forsvareren i alt Fald, saa længe Tiltale ikke er rejst, som Regel ikke er berettiget til at tage Ordet under Retsmøderne (§ 45), saavel som dets Bestemmelse om, at Parterne vel have Ret, men ordentligvis ingen Pligt til at være til Stede i Retsmøderne under Forundersøgelsen (§ 207), samt at det er Dommeren, der afhører under disse (§ 210), — aabner Adgang til en af Retten ledet Forundersøgelse, saa opnaas der herved efter Flertallets Mening for det første en Betyggelse for Retshaandhævelsens Interesser, som det er praktisk umuligt at give Afkald paa. Der er derhos ingen Grund til at

* Om de ældre kontinentale Straffeprocesslove, se Motiverne til det tidligere Udkast S. 96-97